

Νοσταλγώ

Στίχοι: **Ζαχάρης Φραγκιαδάκης**

Μουσική: **Νίκος Κυριακάκης**

Εκτελέσεις:

χάρης Φραγκιαδάκης

Να μπόρουνα να γιάγερνα
τις εποχές οπίσω
κι ό,τι κοπέλι έζησα
πάλι να ξαναζήσω.

Το φυτίλι του πετρόλυχνου
όντε βραδιάζει ν' άψω
να πάρω το σκαμνάκι μου
στην παρασιά να κάτσω.

Και δίπλα στον πυρόμαχο
τον άθο να σκαλίζω
τα παιδικά μου όνειρα
να βάλω αρχή να χτίζω.

Αδέρφια και ξαδέρφια μου
τα γειτονόπουλά μου
μπουκόλυρα να παίζουμε
ξανά εις στον οντά μου.

Κι όλοι μαζί να παίζουμε
πάλι το ξιξιντάκι
στα καλντερίμια του χωριού
ή σε στενό σοκάκι.

Αμάδες και κυνηγητό
κλέφτες και αστυνόμους
σκλαβιά χωστό και ντελημά
να παίζουμε στους δρόμους.

Ρημάξαν όμως τα χωριά
μείνανε οι γερόντοι
με ζάρες εις στο πρόσωπο
του χρόνου του προδότη.

Κεφαλοχώρια ερήμωσαν
δεν έχει μείνει πράμα
και δε γροικάτε λειτουργιά

ούτε εκκλησιάς καμπάνα.

Κι ούτε λιβάνι μερτζουβί
σε θυμιατό δεν άφτει
και εκκλησιά δίχως παπά
μα και καντηλανάφτη.

Η φτώχεια τους ανάγκασε
κι όλοι ξενιτευτήκαν
και τα χωριά τους ορφανά
και έρημα αφήκαν.

Φύλλα φτερά στον άνεμο
οι συγγενείς κρατούνε
και να ξαναμονιάσουμε
όλοι μας νοσταλγούμε.

Να'ρθει η Λαμπρή και τ' Άγιο φως
όλοι να υποδεχτούμε .
Χριστός Ανέστη κι αληθώς
ο `εις τ' αλλού να πούμε.

Στο άγιο δισκοπότηρο
κρασί της Μαλβαζία
λέω να γίνει κι αντίδωρο
η θεία κοινωνία.

Να υποδεχτούμε όλοι μαζί
και το δεκαπεντάρι
σταφύλια να πατήσουμε
να βγει το μαντηλάρι.

Τ' Άη Γιωργιού του μεθυστή
ν ` ανοίξουν τα βαρέλια
να πιούμε μαρουβά κρασί
να γίνουμε κοπέλια.

Πατάτα οφτή στη χόβολη
και δυο ρακές να πιούμε
κι όλοι στα ρακοκάζανα
να σιγοτραγουδούμε.

Μαζί να ξεφαντώνουμε
όλοι μας νοσταλγούμε
και στα σοκάκια του χωριού

Ρωτόκριτο να πούμε.

Να' ρθούνε τα Χριστούγεννα
κι όλες οι Άγιες μέρες
των κοπελιών να κάνουμε
και τις καλές τους χαίρες.

Στ' αρχοντικό τσ' αγάπης μου
ποδαρικό να κάμω
τη μέρα της Πρωτοχρονιάς
κι ευχές ωσάν την άμμο.

Να προσκυνήσω το σταυρό
τη μέρα που φωτίζουν
και του μεγάλου Αγιασμού
που τα νερά βαπτίζουν.

Ε, τσι παντέρμες εποχές
πως νοσταλγώ τα χρόνια
'π εστένανε τον σεβασμό
λαμί – λαμί στ' αλώνια.

Θρησκεία, ήθη κι έθιμα
δωξάζουνε τον τόπο
και η αξιοπρέπεια
των μπεσαλίδων ανθρώπων.

Έρωτα στην παράδοση
στο καπετανηλίκι
στην ανθρωπιά, στο σεβασμό
μα και στο αντριλίκι.

Καταχώριση στο stixoi.info: cactus, 05-03-2017

http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Lyrics&act=details&song_id=70516